

PÉCSI FIGYELŐ.

Előfizetési díj:

Postán vagy Pécsen házhoz küldve: egész évre 5 frt, félre 2 frt 50 kr. negyed évre 1 frt 25 kr.
Egyes szám 10 kr.
Megjelenik minden szombaton.
Egyes számok kaptak Weidinger N. könyvker. (Széledényi-tér.)

Hirdetések ára:

Egy öt hasábos pelit sor egyszeri megjelenéséért 6 kr., 3-szori 5 kr., 10-szerért 4 kr. ártalán. — Minden hirdetés után 30 kr. bérletdíj ártalán. A nyiltér 1 pelit cora 10 kr. A hirdetési díj előre ártalán.

SZERKESZTŐI IRODA:

Ó-pósta-utca 16-ik szám.
Kéziratok vissza nem küldetnek.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, Blauhorn Antal úr a városház épületben, Lill János úr a budai külvárosban, Böhm C. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, valamint a vidéken minden pósthivatalnál.

KIADÓ HIVATAL:

János-utca 8-ik szám.

Téli napok.

Vén Mecsektinkről napról-napra élesebb szellő szárnyal, a lég mindinkább hűvösödik, a mi tagadhatatlanul azt jelenti, hogy ktszöbön áll már a deres szakállu vendég fagyos öleléseivel.

Itt a tél!

A hideg napok beköszöntével kihál az élet a szabad természetben, mely oly élénk volt, — s a „falak közt” támad fel az új (társas) élet.

A rideg téli napok dermesztő unalmasságát elüzi a kedélyes szórakozás, vidám összejövetel, — s annyi gond és fáradalom után oly jól esik a „falak közt” élvezni a „szük otthon” édes örömeit. Nagyon jellemző, hogy ki-ki: mivel mulatja magát. Sokan vannak, kiknek műveltségére, sőt merészebb szölvá, határozottan jellemre lehet következtetni kedvteléseiből.

A jó falusiak behuzódva a szobába, bedörrentenek a kandallóba s körül ülnek az asztal, melyen elmaradhatatlanul ott áll a pintes telve karocssal — aztán kézbe veszik az ördög bibliáját s megereszik a — „csöndes”-t.

Nagy közseinkben már kissé változatosabban folynak a téli napok. Rendeznek hangversenyt, műkedvelő előadást, batyubált, táncvizigalmat.

Ilyen s ezekhez hasonló mulatságok járják mindenütt, s társas életünknek nagyon jellemző sajátysága, hogy nagyrészen kerülük az önművelődést.

Olvasni és tanulni nagyon kevés ember szeret!

Sokan úgy gondolkodnak, hogy olvasson és tanuljon a diák s a ki már túlesett a diákságon, az már eleget tanult. Pedig hát szörnyen rosszul gondolkodik, a kinek az esze járása illetéknépen nyilvánul. A jó pap holtig tanul, tartja a magyar közmondás. A legképzettebb embernek is feltelesen szüksége van a tovább tanulásra. A kor rohamosan halad, alig van nap, hogy a tudomány újabb ziv-

mánynyal ne állana elő. Lépést kell tartanunk a haladással, szemmel kísérni az eseményeket, mert különben elmaradunk.

Az ember szellemi képessége épp úgy rászorul a szakadatlan s gondos művelésre, mint a termő föld, melyet ha nem művelünk, elparlagosodik s csak dudvát, kórót terem.

Száz szónak is egy a vége: tanuljunk!

A téli napok legalkalmasabbak a tanulásra.

Irodalmunk hála Istennek elég gazdag jó könyvekben, hírlapjaink szintén elég változatosak és a kor színvonalán állók.

Nem-e szolgálna kellemes szórakozásul s az önművelődés hathatós eszközéül egy-egy jó könyv, vagy hírlap, melyből társas összejövetelek alkalmával annyi érdekes és hasznos dolgot lehetne felolvasni, hogy általa a hallgatóság ismeretekben bizonyon jelentékenyen gazdagodnék?

Megyénk minden nagyobb községekben vannak kaszinók, olvasó-körök; itt rendszeres felolvasásokat kellene tartani.

A művelt külföldön régen divik ez már.

Mi még nagyon hátul vagyunk!

Ritka eset az nálunk, hogy felolvasás tartassék. Pécsen, a megye cenzurájában is csak ritkán tartatnak felolvasások. Itt a nemzeti kaszinó s ez nem tesz semmit! Ez irányban még legtovább érdemet szeretnék magának a helybeli kereskedők ifjúságának egyesülete.

A magyar írók és művészek társasága e közönyös helyzetet segített, még tavaly kiküldött egy bizottságot, a melynek azt tűzte ki feladatául, hogy a nyilvános felolvasásokat országszerte szervezze.

A bizottság meg is felelt küldetésének. A kitűnő írók és híres tudósok egész sorát nyerte meg, a kik egész díjtalanul hajlandók az ország bármely városában nyilvános felolvasásokat tartani.
E bizottság ismét hozzá fogott

működéséhez. Igen ám, csak hogy fáradozásait csak az esetben koronázhatja siker, ha a mi közművelődési intézeteink, kaszinóink támogatják, szóval, ha nyilvános felolvasásokat rendeznek.

Szólunk tehát a pécsi Nemzeti Kaszinó-hoz, Polgári Kaszinó-hoz s a kereskedelmi ifjúság egyletéhez: álljanak a kezdeményezés élére s pangó társadalmi életünk fejlesztése érdekében ragadják meg az alkalmat; hasznos szolgálatot tesznek általa.

A sötét téli napokat világítsuk be a szellem fényével!

A delegációk. Ülések naponta tartatnak Érdekesnek tartjuk megemlíteni Kálnoky gróf külügyminiszternek nyilatkozatát arra nézve, hogy miként alakult a külügyi helyzet a lefolyt esztendőben. Különösen hangsúlyozta a viszonyok békés fejlődését s kiemelve Németország valóbaráti szövetségünket, utalt az Oroszországhoz való baráti viszonyra is. A külügyminiszter a viszonyok jelen alakulását a béke biztosítását s garanciáit tüntette fel bizonydalom keletkezésé ellen.

Az adófizetők figyelmebe. A pénzügyminiszterium az 1885. évre szóló egyes adó kivételének megállapítása tárgyában rendeltet böcsötött ki a törvényhatóságok közigazgatási bizottságaihoz és a kir. adófelügyelőkhöz, melyben az egyes adók alá eső jövedelmek bevallására a következő határidőket tűzi ki: a házbérvédelmi bevallások f. évi november havában, a keresetadó, a tőkekamat, járadék- és bányá-adók 1885. évi január 15-ig, az általános jövedelmi pótdadó 1885. év január havában, a hadmentességi díj 1885. év február havában, a nyilvános számadásra kötelezett vállalatok és egyletek adója 1885. év március második felében és a vadászatra használható löfegyverek és vadászati fegy iránti bejelentések 1885. évi június havában terjesztendők be.

Külföldi szemle.

A nagy henczegésnek, a melyet az oláhok Hora és Kloska hírhedt nemzeti haramiák megtűnépelté csaptak, ugyan csak csöndes vége lett. Úgy tele kiabálással a világot az ünnepek előkészületeivel, hogy azt hittük, miszerint pártan lesz a gyászpompa, a fény. E hó 2-án az ünnepek napján Bukarestben, azonban mind ez hiányzott. Egy pár részeg diák kurjongatott végig az oláh főváros sáros utcáin, egy olesó bankett tartott egyik odaváló

kevesebb munkávaljáró megélhetés után lát. E törekvésből áll elő az a körülmény is, hogy leányaikat cselédekül küldik el szolgálni, az asszonyok „bejárók” lesznek egyes házakhoz, hol a szobákat takarítják; a férfiak pedig — támaszkodva nejük és leányuk keresetére — mindig kevesebbet dolgoznak s csak szükségéből látnak valami munka után. Ujjában pedig a henyé férfiak, hogy maguknak több pénzbeli segédelmet biztosítsanak, az anyák, hogy lerázzák nyakukról az anyai kötelességet, azt kezdték divatba hozni, hogy leányaikat Budapestre vagy esetleg más nagyobb városba küldik el szolgálni.

Tudjuk, hogy a nagyvárosi cselédek szép összeg bért kapnak, no de meg is érdemlik, erre a bérre teszik aztán rá kezüket azok a drága jó szülők, kik a tapasztalatlan leányt ügyszölván készakarva taszítják az örvénybe.

A főváros kitanult és laza erkölcsű alsóbb rétege ügyszölván hajtóvadászatot indít az így falusi kis libák ellen. Ezek a naiv gyermekek pedig, kevés tapasztalattal bírva, engednek a szép ígéreteknek, elhiszik a mézes szavakat és a legtöbbször áldozatul esnek a ledér-férfiak szenvedélyének, mert hát fellegetlenek egészen s a szülői felügyelet hiányában egész várandul, a félrelépés után veszik csak észre botlásukat.

Mi következik ezután? Súlyedés! Hány jóravaló lelket ragadtott el egy barlangjába a bün? A fővárosban történő eme szolgálás egész mániává lett már újjában a vidéki városok szegényebb osztálya közt.

A cselédkönyv kiállítása biztosítja a fővárosi körházt arról, hogy betegség esetén a gyógyítás költségeit az illető város meg fogja téríteni. Ez a „vérdíj”, melyet a szülők könnyelmű kapzsúsága és rég eltűnt felelősségérzete e gyermeknevelésben, ügyszölván elrabol a várostól, melynek pénztára nagyrészen oly tres, hogy a közművelődési czelokra alig jut belőle valami. Arról kellene tehát gondolkodni a városi tanácsoknak, hogy akadályozzák meg — a mennyire lehetséges — a szegényebb szülőket abban, hogy a fővárosba küldjék gyermekeiket, különösen leányaikat szolgálni. Ezt pedig csak a cselédkönyvek kiállításának lehető megszorításával érhetnék el.

A lelkiismeretes rendőrkapitány, ki szíven hordja egy város javát, kétes vagyonsággal szülők leányának adván cselédkönyvet, jól teszi, ha megkérdzi a polgármesteri hivatalt, ha vajjon kiállítható-e az igazolvány?
Ez előrelátásnak igen sokszor használt vették már másutt, s habár a cselédkönyv

Ártatlan áldozatok.

A provinciális városok munkásosztálybeli leányai tömegesen mennek fel Budapestre szolgálni. E körülmény magában véve, még nem volna káros következmény, ha e cselédek olyan tiszta életet folytatnának a fővárosban is, mint a szülői háznál; ámde e szolgálat morális szempontból a legtöbbször végzetessé válik rájuk, a városra nézve pedig financiai oldalról káros. E cselédek rendszeren elbuknak a fővárosi élet zaja közt, s a kórházi költséget — szegénységök miatt — szülővárosukra kénytelen megteríteni.

A ki többször és közvetlenül érintkezik a munkásosztály legalsóbb rétegeivel és áttekintő pillantást vet a közöttük mindig gyorsabban terjedő immorális életre, megdöbbénnel vehette észre, hogy a férfiak közt a mértékelen bor- és pálinkaivás, az asszonyok közt a könnyelműség és ivás, a leányok közt pedig a ledér életre való hajlam kezd szívós gyökeret verni.
Ez élet nagyon nehéz, mert igen megszorodott a szegényebb munkásosztályi tagjainak száma, s így ki-ki a könnyebb,

értékben. Még Lisztet is megtanítottam volna zongorázni abban az időben öt forintokért, pedig azzal nehezebben boldogultam volna mint az én filkó tanítványommal, kinek sehogy sem ment a fejébe, hogy miért pingálnak a kótáppapírosra olyan semmit mondó, ostoba légyfejeskéket, mikből nem lehet egyszerre megtudni vajjon e vagy d-e? Nem lehetne azt betűkkel kiírni? úgy könnyebb lenne leolvasni.

Hát hiszen igaza is volt a furt eszt nebulónak. Az ember sokszor zavarba jön, ha esetleg egy odátvételt tintacepp következik a hangjegy után, hogy hát már most azt is lezongorázza-e a többi mellé vagy sem?

Elvégre is a tanulás nagyban ment s büszkeségemre legyen mondvá, nem sikerrelent.

Az én kollégám szorgalmasan eljárt a lakásomra s addig szedte-vette ujjait csupa privát diligenciából, míg egyszer azzal állott elő, hogy ő már mást is tud ám, mint skálát darálni.

Iziben elő is keresett a művészi rendtelenségben összehalmozott kóták közül egyet, az „Irma” gavotte-ot s elkezdte játszani.

Megkövülve hallgattam, nem tudtam hova legyek, ürtüljek-e vagy sirjak? Ez a gyerek meglepett! Az a praecizitás, az a finom kivitel, az érzés, az ügyes fordulatok az érzelm színezésében — nem, ez nem lehet, hogy úgy tanulta volna, hiszen azt nem lehet tanulni, az a szivből jön, azt már tudni kell.

A játék valóban elragadtott. Kibontakoztam szoborszerűségemből, odaugrottam és összelelegettem az én művészi kollégámat.

Hiszen te genie vagy! te lefőzesz engem. Jer a keblemre, aranyos tanítványom!

Úgy összeszorítottam, hogy majdnem kinyomtam belőle minden művészi talentumot egy öleléssel.

— Hát hol tanultad ezt? mikor? hiszen én sohasem vettem elő?
Az én kollégám pedig nem szólt egy szót sem, hanem jelentős pillantást vetve reám, elmosolyodott s odamutatott a czimre.
A czimen pedig ez volt írva: „Irma.” Csak ez az egy szó. Ez az egyetlen szó pedig elég volt arra, hogy bennem mindent alaposan felforgasson. Igazán bántam, hogy az előbb agyon nem szoritottam azt a fickót csupa — szeretettből.
Tehát „Irma” a? Értem.
Rögtön abba hagytuk a zongora lecektét. — Elég is volt mára, majd holnapután folytatjuk. Holnap nem a szűk és eljűnűd, nem leszek ideháza.
Pedig bizony Isten nem volt igazam. Még nem is volt vége az óráknak, talán fele sem; aztán másnap sem volt dolgom; de meg az sem volt igaz, hogy nem leszek odahaza, mert épen is otthon maradtam.
Irma! hm! Irma! és harmadszor is csak Irma!
Az az Irma pedig nem volt más, mint hogy tessék magok elé képzelné egy barna fűrtű, kék szemű, halvány-piros arcú, formás növést leányteremtést, s még vegyétek hozzá azt, hogy ez a mindenféle testi és lelki szépségekkel fölcizomozott ideális lény épenséggel azon házban lakott, a hol az én udvari szobás rezidenciám leledzett, s hogy az ő ablaka épenséggel vis-a-vis nyíllott az én czukorpapírral kifoltozott zöldrámás ablakommal s harmadszor, hogy ő az én háziasszonyomnak leánya lévén, szép szeméiben bizonyos jogot formáltam magamnak s azt képzeltem, miszerint az nem is lehet másként, minthogy „én a z övé, ő az enyém.” Igen, én úgy képzeltem, sőt egészen bizonyos valék

TÁRCZA.

Előttem váltig elhazudtat . . .

Előttem váltig elhazudtat.
Hogy nem értem van bántód;
Mihaszna! Ime, most hazugnak
Epp ez vádol, e nagy titok!

A magányos ligetbe, messze,
Föl tükos fátolt sző az árny.
Fájdalmas panaszod' kileste
Minden virág, minden madár.

Ott járok rád gondolva kéjfel,
Utat mutat tükos nyomod.
De sóvár lelke sem soh'sem ér el,
Mig vándorlásod' folytatod.

A sűrűség olyan behédes,
Halk panaszt soh'aját az avar,
Ah, rólad, érted szöl az édes,
E rejtelmes, sok méla dal!

Madár, virág pártodra kelve
Megpirongatnak iziben.
Úgy ám! Azt vetik a szememre:
Miattam bänködsz édesem.

Miattam kerül el az álom,
Miattam bánt mi bú, mi vidám.
S miattam nyugtot e világon
Többé már nem is lesz talán.

Rejtélyes vádak bűvös kéje!
... Való ez, vagy álom kísért?
Csak hallgatom, ah! megjegyezve —
En legboldogabb éltél!

Prém József.

Mikor én zongora-mester voltam.

— Irta: Muki. —

Hja, voltam én már sok mindenféle eddigi rövidke pályafutásomon. Alig éltem még valamit s már is mennyit éltem keresztül!

Voltam kis diák, nagy diák s diák életemben pedig voltam mindenféle diákos egyletnek mindenféle tagja, tisztviselője; voltam muzsikus, karmester, poeta, vers-, úgymint prózáiro; voltam színész; voltam fúró-faragó ezermester, reporter, kritikus; voltam bakkancsos, közvitétől kezdve egészen a — káplari két csillagig; s vagyok: jogász-mesterei.

Hopp! megálljunk, egyet majdnem kifelejtettem, pedig épen azt akarom megemlékni: voltam tudniillik zongora-mester is.

Régen volt az, nagyon régen. Hobó! ne essünk következtetésbe, hiszen csak az imént mondtam, hogy „még” alig éltem valamit” s mégis azt merem állítani, hogy „régen volt”?

Nó igen, kis ártatlan titadás. Mikor az ember annyi mindenfélét eltagad abból, a mi igaz, miért ne engedtetnék meg az is, hogy valamit hozzáragasszunk?

Lám, a női közönység egészen az én részemre áll. Ők megengedik, hogy mi férfiak öregbítjük magunkat, legalább ilyenformán nekik nem kell ahhoz a cselhez folyamodniok, hogy fiatalítsák magokat.

Mi férfiak — tudniillik fiatalok — úgy teszünk, ha éveinkről kérdezősködnék, hogy odacsepészünk vagy két-három évet s leszünk fiatal öregek. Ne csodálkozzanak tehát, ha én is azt mondom: „régen volt az már, nagyon régen.” Fiatal öreg is, meg öreg fiatal is vagyok. Néha úgy

el tudnék játszani a porban gombost vagy patkóst pénzre, akár a kis gyerek; néha pedig elkomolyodom s Bismark vagy Tisza bácsi módjára dirigálok az ország ügyes-bajos dolgai.

Elég az hozzá, hogy régen volt, mikor én a többi között zongora-mester voltam.

Bizony még közönséges diák-gyerek koromban történt, hogy egy napon beront hozzám egyik kollégám, beállit pedig azzal a kijelentéssel, hogy tanítsam meg őt zongorázni; de rögtön.

Persze, hogy mindjárt kialudt a pipám erre a nagy szóra.
— Micsoda? én? téged? rögtön? bökdösöm neki a szókat egyenkint az orra alá, közbe-közbe ugyanannyit szipákolva a szelelni nem akaró szópokán.

— De már buzgóbb katolikusnak tartás, hogy sem én ilyen ördögös mester-ségbe avassam a még pelyhedzeni sem akaró ártatlan szakállamat.

— Nő, nem ingyen akarom.
— Oda sem néztem neki. Sokszor hallottam már ezt.

— Hallod? fizetésért.
— Tessék? hm? mi? he?
— Öt forint havonkint.

— Öt forint? már minthogy öt forint? és havonként? Kérem, kérem, tessék helyet foglalni. Öt forint! azonnal megkezdhetjük! Nesze itt a szék, itt a kóta. Hát még mi kell? — Öt forint! Nagy szó volt ez nálam abban az időben. El is kezdttük nyomban a tanulást.

C, d, e, f, g, a, h, c! egy! kettő! három! négy!

Volt kalampálás, szinczóság, zúgás-búgás, húr-szakadás, skála-nyakgatás: c, d, e, f, g, a, h, c! egész a véghetlenségig.
— Öt forint, kérem öt teljes forint! Értetni kell azt, mit tesz az: öt forint osztrák

megtágadása ilyen eseteknél a törvénybe ütközik is, arra kellene törekedni, hogy szűkebb korlátok közé szorítsák a család-könyvek kiállítását olyanokra, kik semmi vagyonnal sem rendelkeznek. Az ilyen szűk leányai szolgáljanak otthon, vagy más kisebb városban, mert fővárosi ki-rándulásuknak legtöbbször a város pénz-tára adja meg az árát.

Az ily ártatlan áldozatok kevesbítése végett csakugy kellene kiállítani a család-könyvet, ha 20-30 forint biztosítékot tennének le a szülők az esetleges kór-ház költségek fűződésére; vagy ha valaki jót állana értük, mert ismét csak bizonyos területre érvényesíteni az igazoló könyvet a törvények szerint nem lehet.

A mostani állapot aligha maradhat meg ezentúl is, mert az áldozatok éven-kint szaporodnak, a városok kiadásai pedig szintén gyarapodnak, a nélkül, hogy a rájuk évenként pazarolt 200-300 frtnak a város, vagy a köznevelődés valami hasz-nát venné. Sőt a mellett, hogy anyagi kárunk van, még morálisert hibát is követ el a város, mert ha nem engedné meg a fővárosban való tömeges szolgálást, sok ártatlan leányt mentene meg a bukástól. Amde így mintegy elősegíti azt a család-könyv kiadásával, mely a legtöbb leány-nal nem egyb, mint váltó, melyet a ki-bocsátónak kell elfogadni 20-30 frt le-fizetéséért, sőt e váltót néha többször is be kell váltania.

Gondoljon ki tehát valami utat-módot a vidéki városok tanácsa, hogy erre néve korlátot vonhassanak és kevesbítsék e szerencsétlen áldozatok számát. Ha kell még törvények is hozhatók, mert itt átlag véve évenként ezrek felegnek szóban; ezek pedig a mai szűk világban megér-demlik a komolyabb figyelmet.

Dr. Ethikus.

Törvényszéki csernek.

Előadott polgári ügyek:

Kissaludgy Imre tiszti bíró által. Takács Fe-rencz és Rozália felhívási kérésre elűnt Öng. Grob Margit — Grob Márton és neje ellen szolgalmi jog bekelezésére iránt. Elmeheteg Glauz József gondnokaság alá helyezése iránti ügy. Sennel Anna — Bach Adám ellen birtokkötés megsej-nítésére iránt. Kébi Jakab — Karl György ellen 500 frt zálogjog törése iránt. Összeg meg-ülítésére iránt. Vésze Rezső tiszti bíró által. Gáspár György — Öv. ifj. Gál Mihály és ifj. Gál Imre ellen örökösödés iránt. Kaszás József — Lörcs Katalin ellen válókeresete. November 6-án. Emmet József — Németh Katalin — Öv. Németh Ferencz és Németh Ferencz ellen szolgalmi jog törésére alkalmas nyilatkozat ki-állítására iránt. Bogay János — Pongrácz tiszti bíró által. Beremendi illetőségű elmeheteg Papris Krisztina gondnokaság alá helyezési ügye. Szentis Dömötör — Szentis István ellen vagyoni közbizás megsej-nítésére iránt. Grünhuth Károly csodótömege vb. Spitzer Antal csodótömege ellen 10800 frt tőke s jár. iránt.

Előadandó bünt. ügyek.

November 10. Törő János és társa ellen lopás miatt. Kégl Lorincz ellen hamis tanulás büntette miatt. November 12-én. Scheilhammer Péter ellen hamis eskü tétele büntette miatt. November 14-én. Szovics Konstantin és Pandurovics Milán ellen csalárd bukás miatt.

Felebbviteli ügyek:

Cziglányi Béla tiszti bíró által nov 13. Hellman Jakabné, Bau Jánosné, Pili Jánosné, Fehér Pál, Laner Adám, Szekeres Zsófia, Dol-lácsi Józsefné, Stelchhammer Antal, Munk Fe-rencz, Nagy János, Imrokovics Józsefné, Diny-ny László, Hay János, Poll Erzsébet ellen beca-sértés miatt. Marek József, Bernát Jánosné, Klein Hermann, Csepinecz Blaga, Mahler Jakab, Da-dics Dinár, Valdin Katalin ellen k. t. és beca-sértés miatt. Forster Jánosné, Molnár József, Draskovics Adám, Eblinger István, Gombár Fe-rencz, Laner Adám, Kolb Ferencz és t. Szabó András és t., Mirkovics László, Vidákovics Gergely ellen könnyű testi sértés miatt.

benne, annyival is inkább, mivel hogy ő sem irtóztól egészen tölem s a mi még biztatóbb, hogy a minapában az arczké-pem is eltűnt az albumomból s épen ta-krítás utáni időben.

Nem lehetett más, mint a szép Ir-mácska. S ime, ez az Istentől elragaszko-dott gyerek egészen bűszkén oda mer mu-tatni arra az előttem szent névre, mintha csak az én princípiumaimat le lehetne tör-ölni egy ujj-mutatással.

Dejszen, későn jött ahhoz, őcsém uram! Semmi kétség. Ez a gyerek mindennap el szokott jönni hozzám; mikor én nem vol-tam odahaza, elkérte Irmától a szobám kulesát, aztán odalát a zongorához s ad-gig nyakgattá azt a nótát, míg meg nem tanulta.

Bizonyos, hogy szerelmes Irmába s a szerelem sok mindenre megtanít. Oh, tud-juk már, honnét vette ő azt a forró érzést, melyet játékába öntött. A szerelem tüzelte őt arra.

Megállj csak ipse, segíték én a ba-jodon! Jaj teneked ezután a zongora-lecke alatt! Olyan nehéz darabokat adok föl, hogy begöngyöszedsz s ha az nem megy úgy, a mint én akarom, akkor elővesszük a skálát, akármilyen unalmas is hallgatni. Előbb beleunsz, mint én.

Két óra hosszat fogod azt darálni: c, d, e, f, g, a, h, c! föl, egészen a leg-utolsó c-ig, aztán onnan vissza le: c, h, a, g, f, e, d, c! le a legelső c-ig s így to-vább, a véghetelenségig.

Kitörök mind a tíz ujjad! Tyukszem fog nőni mind a tíz ujjadon! Nincs kegyelem! A ki annyira megelégedik ma-gárol, hogy bele mer szeretni más ember ideáljába s hozzá még az a más ember esetleg az ő zongoramestere, az nem érdemel kegyelmet. Az egész nap skálát fog zörgetni, annak ki fog törni mind a tíz uja!

Különfélék.

— A kegyelet ünnepe. Szombaton és vasárnap a temető ünnepeinek nagyon ke-dvezett az idő. Valóságos ember-folyam áradt ki a temetőbe. A sarkterbe bejutni is nehéz volt, kijutni — kivált este felé — még nehe-zebb. A sírok borítva voltak koszorúkkal s este kivilágítva mécsesekkel, gyertyákkal, lámpákkal. Hétfőn, a „halottak emlékeze-tén“, a szürke, hűs nap dacára is, sok látogatója volt még a síroknak. Ez már csöndesebb nap, de ép azért összhangzóbb a magánosok könnyeivel. Áldva legyenek a halottak — övék az igazi béke!

— Megyei közgyűlés. Baranyavörmege köztörvényhatósága folyó hó 10-én (hétfőn) délelőtti 10 órakor, a megyei gyűlés-terem-ben évnegyedes rendes közgyűlést tartja. A tárgysorozatból kiemeljük a következőket: 1. Alispáni évnegyedes jelentése. 2. Alispán jelentése a közigazgatási bizottsá-gából ez év végén kilépendő és 1885. 1886-ik évekre titkos szavazás útján meg-választandó öt tag tárgyában. 3. Alispán jelentése az igazoló választmányának 1885. évre leendő újja alakítása tárgyában. 4. Belügyminiszter leirata néhai Mária Anna Ö felsége elhunyt alkalmából, Ö felsége a királyhoz intézett részvétfeliratrak leg-felső közszónet-nyilvánítása melletti legke-gyelmesebb tudomásul vétele tárgyában. 5. Belügyminiszter rendelete az 1885-iki megyei költségvetés tárgyában. 6. Belügy-miniszter rendelete a megyei pótadóról alkotott szabályrendelet jóváhagyása tár-gyában. 7. Belügyminiszter rendelete a fizetési előlegekről alkotott szabályrendelet jóváhagyása tárgyában. 8. Belügyminiszter rendelete a gyámsági szabályrendelet 7-ik és 8-ik §-ai módosításának jóváhagyása tárgyában. 9. Belügyminiszter rendelete a megyei állatorvosi állásnak mi indokból történt ideiglenes betöltése tárgyában. 10. Belügyminiszter rendelete a legtöbb adót-fizető megyei bizottsági tagok 1885. évre érvényes névjegyzékének kiigazítása kö-rül szükségessé vált rendkívüli intézkedés tárgyában.

— Adomány. Dr. Dulánszky Nándor megyés püspökünk a jogakadémia ifju-sága által ma (szombaton) rendezendő táncszertély alkalmából 100 frtot adom-nyozott a jogakadémiai segélyző-egylet s olvasó-kör pénztára javára.

— A pécsi szőlősgazdák egyesülete f. hó 2-án tartá meg rendes közgyűlést. Örven-detes jelenségnek tartjuk fölemlíteni, hogy az első meghívásra határozatképes számban jelentek meg a tagok, mi négy évi fönna-lása óta az első eset. Az évi jelentésből felemlítendőnek tartjuk, miszerint a tagok száma 85. Az egylet fűtőrekvése arra volt a mult évben irányva, hogy munkásainkat a mértékelt borivástól társadalmi uton el-szoktassa, illetve odahatott, hogy a szőlős-gazdák a munkásoknak csak bizonyos mennyiségű bort adjanak. E mellett mind-ent elkövetett, hogy városunkban a szőlős-zet okszerűleg kezeljék s nem elégedve meg egyedül a szőlőszeti vándortanár által nyújtott tanítással, odahatni iparkodott, hogy városunkban egy szakképzett munka-vezető szerződtessek, ki munkásainkat az okszerű szőlőszetbe gyakorlatilag saját út-mutatására állt vezesse be. Ezen intézkedést közgyűlés helyesléssel vette tudomásul s a szükséges kiadások fedezésére a választ-mányt utasította. Megelégedéssel vette tu-domásul a közgyűlés a választmány azon határozatát is, miszerint tekintve azon körülményt, hogy az egyesület nem a maga, hanem a közjó és így városunk anyagi ér-dekeinek előmozdítása érdemében műkö-

dik, a városi közgyűléstől 300 frt segélyt kért. Ezen összeg — ha kiutalványoztatnák — első sorban az állandó munkavezető fi-zetésének pótlására fog fordíttatni. A pénzár feltérvizsgálására Daempf Károly, Karay és Szucsics egyll. tagokból bizottság küldetett ki. Végül Sillay József elnök, Ruvald Alajos püztáros és Reberics Imre jegyzőnek buzgó működésükért jegyzőkönyvileg köszönet szavaztatik. A tisztújítás a következő ered-ményt mutatja. Elnök: Sillay József; alelnök: Pichl Antal; püztáros: Ruvald Alajos. Választmányi tagok: Aidinger János, Bánffy Simon, Bubreg Antal, Böhm Bódog, Daempf Károly, Egy József, Erreth János, Grabarics Béla, ifj. Horváth Antal, Haksch Emil, dr. Koharics Károly, Kerese Kálmán, Lukrics István, Mendlik Agoston, Malletter Rudolf, Németh József, Papp József, dr. Szerezy József, Schapringner Joachim és Weidinger Ferencz.

— A „Pécsi Dalárda“ f. hó 22-én tarja alapsz. dalestélyét. Az estélyen, mely tánc-vezetessel kezdődött, csak tagok vehet-tek részt. Mint vendégek a helyben állomá-szó ez. kir. közös hadseregbeli és honvéd tisztikar, egy a jogakadémia polgári hiva-talossal.

— A rendőrség becses figyelmébe. A Weindorf-féle ivóház a városiázza közle-kedés levén, lehetetlen, hogy a rendőri köze-gék tudomással ne birjanak azon tivornyázás fölül, mely itt naponta s főleg ünneppa-pokon hajnalig is történni szokott. Mind-ennek dacára, bár régóta várjuk, mi in-tézkedés sem tettetett, hogy e rendtel-iséget beszüntessék, pedig nem valami kellemetes dolog, midőn a dorbézőlők egész éjen át, az utcán, iszonyú lármá, káromkodás, ének és kurjongatás között, az ablakok előtt meg-megállva, a fardt és pihenni kívánó polgárokat álmból fel-verik, feljlesztik s ha egyik-másik figyel-meztetni, hogy csendesen legyenek, még gorbosbasággal és fenyegetésekkel felelek. Ilyenkor aztán siet a figyelmeztető, hogy ab-lakát, — melyet a mámorosok néha meg is zörgetnek, — hamar betehesse. Kérünk ezen rendzavarás ellen azonnali intézkedést.

— Veszedelem új épült. A Ferenczék utczájában épült egy új ház, el is készült egy a közegészen a tetőig. Nincs rajta semmi különös, csak az, hogy az arra já-rók mindig illő tisztesség tudással térnek ki mellette s igrkezeknek minél előbb a tulsó oldalra kerülni. Ennek pedig az a magyarázata, hogy az épület arcvonala meglehetősen ijesztő módon kidomborodott, az ember önkénytelenül is fölkiált: félre, mert ledől! Az építő-bizottság végre a na-pokban észrevette a hibát, (persze mikor már minden kész) és elrendelte az alátá-masztást. Azonban, hogy a bajon miként fogna segíteni?... azt sértés volna tőlük megkérdézni.

— Kérünk világosodást! E hó 6-án esti 6 órakor az ő-posta utcában egyetlen gáz-lámpa sem égett, oly sötét volt, hogy a jár-ókelők egymás mellett menve egymást fel-nem ismerték. Megtörtént aztán, hogy az egyik a sötétségben elesett, nadrágja kiszka-dt és keze megsérült. Egy másikat pedig jól pofonított valami gazember s azzal lá-tatlanul eltűnt. — Akár kirabolhatnák, meggyilkolhatnák ilyenkor az utcán jár-ókelők.

— Vastag tévedés. Eizer János helyeli fűszerkereskedő bort vett egy rászaváros embertől, a bor ára kettő körülbelül 520 frtot. A fizetésnél Eizer az egyik kezében 100 drb 5 forintost, melylyel fizetni akart, a másikban 100 drb tizest tartott csomóba rakva; véletlenül azonban az utóbbit adta oda az eladóknak s csak későn vette észre

— a te szelid, ábrándos, jóságot tükröző arezod mosolygóm! Sok vallatás után végre kislit, hogy így lopta a te albu-modból. Nesze, itt van, visszahoztam.

Majdnem szétpukkadtam! Hanem azért törtörtetem magamat, mintha semmi sem történt volna.

— Kezdjük el. Szóltam erőltetett nyu-galommal.

— Ő pedig játszott — játszott — a jó ég tudja, hogy mit. Én ugyan nem hal-lottam abból egy hangot sem. Annyira magamon kívül voltam!

Hah! tehát még ez is. Ujra egy döfés! s épen tőle. Hát már nem elég az, hogy Irmába szerelmes mer lenni, hogy az ut-czán utána járjak, sőt mi több féltékeny is reá? Hát az nem elég már magában véve is? hogy azt az arczképet nem Irma vitte el, titkon, szerelmes tolvajként, nem az ő mézes csókjai érintették azt az elet-telen arczot — hanem egy durva szol-gáló csemete el, tudja Isten, milyen prózai szándékkal.

Hát nem elég már ez is? Nem! meg az kellett hozzá, hogy a kiabrándított hirt épen ez a szerencsétlen hozza tudomásomra, épen ez, kinek már amugy is sok van a rovásán.

Aztán még azt meri mondani, hogy „a te jóságot tükröző arezodat láttam ma-gam előtt.“

Gúny akart ez lenni, vagy hizelgés? Ha gúnyolás volt a szándék: mi jogom merészel ön engem gúnyolni? Ha hizelgés: mi jogom merészel nekem hizelegni?

„Jóságot tükröző arez.“ Hah! Én nem vagyok jóságos, én nem vagyok jóságot tükröző arez! az én arezom nem tükröz, annál kevésbé tükröz jóságot! nekem egy-általán nincs is arez. . . . az az, — hogy — az még is van — — hanem a legmost nem tükröz semmiféle jóságot!

— a te szelid, ábrándos, jóságot tükröző arezod mosolygóm! Sok vallatás után végre kislit, hogy így lopta a te albu-modból. Nesze, itt van, visszahoztam.

Majdnem szétpukkadtam! Hanem azért törtörtetem magamat, mintha semmi sem történt volna.

— Kezdjük el. Szóltam erőltetett nyu-galommal.

— Ő pedig játszott — játszott — a jó ég tudja, hogy mit. Én ugyan nem hal-lottam abból egy hangot sem. Annyira magamon kívül voltam!

Hah! tehát még ez is. Ujra egy döfés! s épen tőle. Hát már nem elég az, hogy Irmába szerelmes mer lenni, hogy az ut-czán utána járjak, sőt mi több féltékeny is reá? Hát az nem elég már magában véve is? hogy azt az arczképet nem Irma vitte el, titkon, szerelmes tolvajként, nem az ő mézes csókjai érintették azt az elet-telen arczot — hanem egy durva szol-gáló csemete el, tudja Isten, milyen prózai szándékkal.

Hát nem elég már ez is? Nem! meg az kellett hozzá, hogy a kiabrándított hirt épen ez a szerencsétlen hozza tudomásomra, épen ez, kinek már amugy is sok van a rovásán.

Aztán még azt meri mondani, hogy „a te jóságot tükröző arezodat láttam ma-gam előtt.“

Gúny akart ez lenni, vagy hizelgés? Ha gúnyolás volt a szándék: mi jogom merészel ön engem gúnyolni? Ha hizelgés: mi jogom merészel nekem hizelegni?

„Jóságot tükröző arez.“ Hah! Én nem vagyok jóságos, én nem vagyok jóságot tükröző arez! az én arezom nem tükröz, annál kevésbé tükröz jóságot! nekem egy-általán nincs is arez. . . . az az, — hogy — az még is van — — hanem a legmost nem tükröz semmiféle jóságot!

— a te szelid, ábrándos, jóságot tükröző arezod mosolygóm! Sok vallatás után végre kislit, hogy így lopta a te albu-modból. Nesze, itt van, visszahoztam.

Majdnem szétpukkadtam! Hanem azért törtörtetem magamat, mintha semmi sem történt volna.

— Kezdjük el. Szóltam erőltetett nyu-galommal.

— Ő pedig játszott — játszott — a jó ég tudja, hogy mit. Én ugyan nem hal-lottam abból egy hangot sem. Annyira magamon kívül voltam!

Hah! tehát még ez is. Ujra egy döfés! s épen tőle. Hát már nem elég az, hogy Irmába szerelmes mer lenni, hogy az ut-czán utána járjak, sőt mi több féltékeny is reá? Hát az nem elég már magában véve is? hogy azt az arczképet nem Irma vitte el, titkon, szerelmes tolvajként, nem az ő mézes csókjai érintették azt az elet-telen arczot — hanem egy durva szol-gáló csemete el, tudja Isten, milyen prózai szándékkal.

Hát nem elég már ez is? Nem! meg az kellett hozzá, hogy a kiabrándított hirt épen ez a szerencsétlen hozza tudomásomra, épen ez, kinek már amugy is sok van a rovásán.

Aztán még azt meri mondani, hogy „a te jóságot tükröző arezodat láttam ma-gam előtt.“

Gúny akart ez lenni, vagy hizelgés? Ha gúnyolás volt a szándék: mi jogom merészel ön engem gúnyolni? Ha hizelgés: mi jogom merészel nekem hizelegni?

„Jóságot tükröző arez.“ Hah! Én nem vagyok jóságos, én nem vagyok jóságot tükröző arez! az én arezom nem tükröz, annál kevésbé tükröz jóságot! nekem egy-általán nincs is arez. . . . az az, — hogy — az még is van — — hanem a legmost nem tükröz semmiféle jóságot!

a borzasztó tévedést. Rögön jelentést tett a rendőrségnek, mely a vizsgálatot meg-indította; de az eredményről még eddig nincs tudomásunk.

— Dynamit-gyár Pécsen. Nehány vál-lalkozó szemlélt egyén, (állítólag hiva-talok) dynamit-gyárat akar fölállítani Pécsen, — legalább így susogja a fáma. Nem tudjuk, hogy hitelt adjunk-e e hir-nek, hanem annyit áll, — ha való alapja van — hogy merész vállalkozás. A föl-állítandó gyár a vállalkozók terve szerint a Makár-alján építtetnék föl.

— Munkás-házak. Folyó hó 16-án (va-sárnap) d. u. 2 órakor az I. pécsi munkás-beteg- és rokkantak egyleti helyiségé-ben (Agoston-utca 53. szám) egy lak-ház-építő társaság megalakítása céljából közgyűlés tartatik a következő napirenddel: 1. Az ideiglenesen kiküldött bizottság által összeállított alapszabályok felolvasása és elfogadása. 2. A költés-vezetés és építési tervezet bemutatása. 3. A szabályok értelmében egy ideiglenes vá-lasztmány megválasztása. 4. A fizetési ha-táridő és az első részletfizetés mennyisé-gének megállapítása. 5. Netán előforduló ajánlatok és teendő kérdések. A részvétel mindenkinek megengedettik.

— Honvédtisztai összejövetel. Kedden este a „Vademéber“-ben a helybeli honvéd tisztikar összejövetelt rendezett a tábor-nokká előléptetett Pákosy P a x y Károly, honvéd dandár-parancsnok tiszteletére. A kitéző kedélyű estélyen J ó n á s János zenekara játszott. Számos felkösztűző hang-zott el, melyek mindegyike kedély-és szellemben gazdag volt, de valamennyit felültmúlta H a l á s z Károly százados to-szálta, mely az ünnepeit táborok kitéző érdemeinek felsorolása mellett leghívebben adott kifejezést a tisztikar őszinte érzel-meinek. A rögönzött s minden ízében pom-pás sikerült polhárkösztűzőt örömmel ide-iktattuk volna, de teltük szűke miatt nem tehettük.

— Öngyilkosság. Lehoczy Károly telekközünyi írrok hétfőn reggel kötéll által vetett végett életének. Zilált anyagi visz-onyai hajtották eme tetteinek véghezvitelére; sőt ez nem is első eset nála, hogy öngyilkossági szándékot táplált szívében, mert már a mult évben, Mohácson akarta magát a vízbe fojtani. A szerencsétlen keddén dé-lután boncolták fel. A múltétet Czierer Elek és Kohárits Károly városi orvosok végezték. A boncolás tudományos magyará-zatokkal volt egybekapcsolva, melyek a jelen volt joghallgatóknak szolgáltak tanul-mánnyul. Eredményül az hozatott ki, hogy az öngyilkosság önkívületi állapotban követ-tet el.

— A városi zenekar becses figyelmébe. A „Pesti Hirlap“ egyik számában „Zene. Zenebona“ cím alatt egy elm-fés czikk jelent meg, mely — nagyon helyesen — megrovja ama nemzetietlen irányt, melyet nálunk a „pozabucskai“ zenészek és zenekarvezetők követnek a hangversenyeknél, többnyire idegen zene-szerzeményeket adatva s a hazai zene-irodalmat elhanyagolják. Valóban itt volna már az ideje annak, hogy a Hacssek, Mla-csekek és Inkusz Pinkuszok rendretasit-tassanak, hogy azt is ápolják és műveljék, a mi magyarok és nem külföldiek köl-teménye s a közönség nagyon helyesen csle-kednék, ha egy oly hangversenyre se menne el, melynek műsorán eredeti művek nincsenek.

— Az üzleti-dő beosztása. A ki a keres-kelemli életben az üzleti-dő beosztását figyelemmel kíséri, azonnal át fogja látni, hogy az nagyon czelszerűtlen. A család-

En viperá vagyok, tigris vagyok, dühös oroszlan vagyok! én — én — én — már igazán nem tudom, mi vagyok; de hogy nem az vagyok, a mi vagyok, az szent igaz!

Mint a megbesztett vad, úgy ugrot-tam föl a székről. Kitért belőlem az epe!

— Megboszulom magamat! kegyetlen boszút veszek, bárki legyen is az, ki utam-ban van! kiáltottam föl csaknem önkény-telenül.

Szinte magam is megijedtem hangom-tól, annál inkább a tanítványom.

Fölgrott helyéből, réam bámult, aztán mintha valami benső öröm hajtotta volna arczára azt a derengő fényt, olyan mosoly féle valami tilt a szemében.

— Jól teszed, boszuld meg magadat! Úgy-e azt a haszontalan nyakiglab Bélát gondold?

Bámulva néztem rá. Mit akart ez? — No igen, a ki az Irma után fut-kos. Bizony, mikor megláttam, hogy a gé-zenguz miként tolja a szelét, rögön réad gondoltam. Hej! ha te most itt volnál, milyen szépen a nyakon törölted volna azt a csécsapot, a miért a te Irma-d után meri vetni a szemét.

Meghült bennem a vér. Ez a gyerek beszél így? Jól hallottam-e?

Odagrottam hozzá, megfogtam a két kezét s merőben néztem a szemébe, mintha onnét akarnám meg egyszer, még százszor kiolvasni azt, mit előbb mondtam.

— Igazán ezt gondoltad akkor?

— Hát mondanám-e ha nem gondoltam volna?

— Egyetlen barátom! Ölelj meg, mert én gyenge vagyok az örömtől, nem tud-nálak illően keblemre szoritani. Köszönöm, hogy úgy gondolkodtál akkor. Nem, dehogy fogsz te skálát hadarni, dehogy!

Soha sem kell többé skáláznod. Inkább én fogom helyetted háromszázszor végig nyar-

apának, akár főnök; akár segéd, a diva-tozó idő-beosztás mellett alig marad pár perce, melyben családjával érintkezék. Gyermekével legfeljebb éves közben beszélhet, de akkor is csak röviden, mert gyorsan kell végezni az étkezést is, hogy a kiszabott kávéházi időből sokat el ne feccsereljen. Este 9 órakor érkezik haza, mi-dőn gyermekei már alusznak, felesége pedig az unalomtól ásítozik. Tehát kapja ma-gát, eszik s ő is lefelekszik. Reggel ismét eltávo-zik anélkül, hogy még alvó gyermekeit csak látta volna és ez így megy évről-évre. Mi másként van ez a külföldön. Ott az üzleti idő reggeli 9 óráról, csupán a kereske-désben elkölteint szokott vállsreggeli meg-szakításával, esti hat óráig tart. Ezen időn belül a kereskedő testestül-lekelttül az üzletnek adja magát s este hat órakor átveszi az igazi családfő szerepét. Meg-gyöződik gyermekeinek iskolai előmenete-léről, ellenőrzi azok erkölcsi fejlődését s a nevelés terhet nem csak a nő vállaira hárítja. Az időnek illetően beosztása mellett jut idő mindenre anélkül, hogy az üzletet elhanyagolni kellene. Hasonlóképen áll a delog a fiatalaságra, gyakoronok, segédek, vagy más fokozatu alárendeltre nézve.

A jelenlegi munkaidő mellett ezeken tényleg nem marad annyi idejük, hogy magukat elméletileg is képezhetnék s a minék az a következménye, hogy szakkép-zett kereskedői kar nem fejlődik. De ée-folyással van ezen üzleti idő a lakás vi-szonyokra is. Mi másként volna mindaz a külföldi beosztás szerint. Ohajdandó volna, hogy kereskedőink e tekintetben is mie-lőbb a reform terére lépnek!

— Divat-kínóvós. A divat újabbán nem csak a piperével foglalkozik, de bele vá a szobrászat körébe is. Ma már nincs többé testi fogyatkozás. Ha púpos valaki, ki-gyenesítik a ruhák; ha a mell szűk, pó-tojják gummival; ha a derék széles, össze-fűzik; ha hátul a derék nem esik annyira be, hogy ezáltal tetszetősen alakuljon a természet, ott a — turnúr. Ez utóbbi diva-toz a nők a kétségbeesésig tűzik, s az ed-dig csak szeliden sejtett kecskre most kihívón figyelmeztet a turnúr. Izléstelen, rút visélet, higgyék el a nők! Eltorzítják deli természetüket s neveltségessz teszik a női — szendesség fogalmát. — Városunkban — a mint értesültünk — a pozonyi fiatalasg kezdeményezésére hadat üznenek a háza-sulandó férfiak a turnúrnek s elhatározták, hogy se el nem veszik a turnúrös bölgye-ket, se nem társalognak olyanokkal, kik turnúr viselnek. Helyes!

— Színházi műsor. Ma (szombaton) Frankenkranz és Gildensstern, 1000 frank aranyal jutalmazott vigjáték, a bécsi Burg- és budapesti nemzetiszínház repertoire-darabja. — Vasárnap: A falu r o s s z a, a népszínmű-irodalom páratlan gyöngye. — Hétfőn: A furcsa háboru közkedveltségű operette. — Kedden em-léktűnpi előadásul, Katona József Bánk-bán-ja. — Szerdán Gasparone isméltetik. — Csütörtökön: Faltövében, Box és Coxes Gringoire.

— A „bárur“ titkára. Bécsben letár-toztatták Klier József ügynököt, szelá-mos titkárát Krebs Viktornak, ki clesábi-totta és halálba kergette a szerencsétlen Rüdler Annát. Sokáig vallatták a foglyot s az osztrák büntető törvény 512. §-a alap-ján kerítés miatt állított őt bíróság elé. Maga a „bárur“ is várja megérdemelt büntetését.

— Ünneplés beiktatás. Felső-Mind-szentről értesítenek bennünket, hogy ott vasárnap foglalta el helyét ünneplésen: Medgyessy Ede kinevezett lelkész. A

galni a billentyüket — büntetésből, mert olyan rosszat mertem föléled gondolni.

— Mi az örögöt?

— Azt ne kérdézd, szegénylenem ma-gamat. Hanem add ide a kezedet s bo-csáss meg, anélkül, hogy tudnád, miért?

— Ostobaság! Servus!

— Igy ni szent a béke. Hanem azt jól mondtad, hogy annak a nyakiglab Bé-lának leütötték a lábát; de nem te fogod, hanem mind a ketten tesszük meg neki azt a kis szivességet.

— Úgy van, mind a ketten!

* * *

Azóta sok víz folyt el a Dunán. Már a tanítványom sem tanítvány többé, nincs szüksége tanításra s meglehet, hogy a sok büntetés skálanyakgattából neki több haszna lett mint nekem. Mert talán jobban játszik mint ural magam.

Szegény jó tanítványom! mennyire haragudtam reá akkor. Pedig hát nem is volt igazam. Mikor ő megelapést akart nekem szerezni, akkor én üldözni akartam. Mennyit vesződhettél a jámbor azzal a ne-héz darabbal? mennyit vesződhettél vele Irma kisasszony, ki azt neki titokban be-tanította? És én olyan kegyetlen akartam lenni!

Azóta már másodsorú tñtt el az arcz-képm az albumból; de nem a szolgáló mosogatóvizes, husos ujjacskaí sikkasztó-ták el, hanem magam vettem ki belőle.

— V a l a k i — elkérte.

Hanem azt az egyet megfogadtam, hogy ezután nem leszek féltékeny senkire sem. Mert a féltékenység már magában véve is neveléses, hát még ha egy k l a w i e r m e s t e r esik abba a beteg-ségbe!

— V a l a k i — elkérte.

Hanem azt az egyet megfogadtam, hogy ezután nem leszek féltékeny senkire sem. Mert a féltékenység már magában véve is neveléses, hát még ha egy k l a w i e r m e s t e r esik abba a beteg-ségbe!

sádsi járásbíró és szolgabíró, kertletti papság teljes számmal volt képviselve a beiktató ünnepélyen. A templomi szertartás díszes volt, amelyet szellemes toszokt fűszereztek. A fiatalok este tánczra kerekedtek s Jónás János zenekarának közreműködése mellett folyt a mulatság kiváló-kivirradig.

— *Uj rajztanár.* A siklósi polgári iskolához — mint siklósi leveleznők írja — a rajzszakmára segédtanárul Mácsay Antal, a „Vasárnapi Újság” derék szerkesztőjének ifjú sógora választott meg Budapestről.

— *Lónay Menyhért grófot Budapesten* hétfőn délelőtt, midőn a református szuperintendencia igazgatóság ülésén előköt, hirtelen szélhűdés érte. A hivatalos tárgyalás alatt a gróf hirtelen hátradől, eszméletét veszítette, azonnal felgombolták ruháit és Szász Károly szuperintendens lakásán ágyba fektették. Rögtön orvost hívták ki a beteg állapotát reménytelennek mondotta. A beteg grófot a délután folyamán budai lakására szállították, hol este 6 órakor meghalt. Lónay Menyhért hazánk politikai életében nagy szerepet játszott. Az 1848—49-diki mozgalom után jogszegvesséssel büntették. Új alkotmányos aera alatt pénzügyminiszter, később miniszterelnök volt, s mint ilyen kapta a grófi rangot. A fúzió után egy ideig a szabadelvű pártnak volt tagja, utóbb az ellenzékhez közeledett. Számos pénzintézet alakulásában vett részt, s az utóbbi években leginkább ebben az irányban működött, visszavonulva az aktív politikától.

— *Horoáth Czirill, piarista rendi arany-miséző*, felszázados bölcsészettudor, a m. tudm. akadémia tiszt. tagja, a bölcsészeti ny. r. tanára, a nagyhírű tudós, kinek jubileumát az akadémia e hó 8-án akarta megemlékezni, e hó 5-én 81 éves korában, szélhűdés következtében meghalt.

Színészet.

Szombaton és vasárnap: *Czigány Panna.* — Hétfőn: *A halottérett egyet és az újgalmas bardi.* — Kedden: *Ülőcske.* — Szerdán: *A vasyáros.* — Csütörtökön: *Koldusdiák.*

Ismét egy népszimű-udjanság került szíre, mely a budapesti népszínházban ez év február havában adatott először. Címe: *Czigány Panna.* Szerzője: Almási Tihamér. Elég ennyit tudni s felesleges a darabot közlebbbírni ismerni arra, hogy véleményünk mondassunk róla. Szerző midőn e darab megírásához fogott, valószínű, sőt merészebben is szólhatunk — bizonyos, hogy ilyen formán gondolkodott: Blaha Lujzának nagyon illett a tőt veslet, igen kedves Hank a volt; ütözteskű cigány-toilette-be s kereszteljük el cigány Pannának s biztos a siker. Jól gondolkodott! A fővárosiaknak tetszett a *czigánykodás*, mert Blaha Lujzától látták. De nem így vagyunk mi pécsiek; nekünk nincs Blahánk, s a *Czigány Panna* Blaha Lujza nélkül olyan, mint a Blaha-pésgő cigány nélkül, — elmarad a kellő hatás! — Ki hallotta valaha, hogy a cigány-dádé annyira szeresse rajkóját, hogy elvezetése miatt évek hosszú során át bankodjék s kétségbejöttleg kínos fájdalommal emészze magát? Ünkeletlenül eszünkbe jut az anekdota, mely szerint az egyszerű ispány vadászni menvén, a bokorban guggoló cigány purdét hirtelenben nyulnak nézte s kapóra lepuffantotta, aztán hogy baj ne legyen az emberhalál miatt, mert hát a cigány is emberszámba vétetik, tiz forintot adott a gyászujtotta dadának a hallgatásért. A cigány el is hallgatót s pár hét múlva, fogatékán lévén a tiz forint, beállított az ispánhoz, a ki szörnyen megszeppent, abban a hiszében lévén, hogy a cigány szentül valami rosszban tőri a fejét — s csak akkor tért magához, midőn a cigánydádé előadta mondkáját, hogy hát: mikor még az ispány ur megint vadászni, mert még van vagy kilencze rajkója?... Ez az anekdota nagyon jellemző a cigány atyfiak szűlői érzelmeire s bizon, bizon több a valószínűség ebben, mint Almási népsziművében. — A mi pedig az előadást illeti, erre nézve elmondhatjuk, hogy — ha más nem is — meg volt az igyekezet. Nagy buzgósággal beszéltek színészeink cigányul, no de nagyon rosszul sikerült a cigány dialektus utánzása. Mondhatnók, hogy a ki nem tud arabsul, ne beszéljen arabsul; de erre meg Gyöngyi az ő kedvence szójárással azt mondaná, hogy: muszaj! — No szervusz!... De legyünk igazságosak s méltassuk elismerésre a törekvést, melylyel egyik-másik szereplő igyekezett a darabot tetszetőssé tenni. A czimszerepben Nyilas Ilon elég jó volt. Kedvesen énekel, élénken mozgott; alakítása azonban teljesen elmosódott. Nem elég átérzeni, de érteni is kell a szerepet. — Csige (Marci) hangjánál volt s énekeivel a közönség osztatlan tetszésében részesült. Szerepét igen ügyesen vitte. Nem hagyhatjuk azonban megjegyzés nélkül azon sajátját, hogy az arca a legborzasztó kedély kifejezésében is derűt mutat. — Megemlítjük még Dálnokit (Szoboszlai), ki szerepét a már megszokott műgonddal s kiváló dícséretre méltó művészi képességgel játszotta. Dálnokit mindenkor örömmel látjuk színpadunkon, mert ő sohasem magát mutatja, hogy az által unalmassá válhatnék, hanem azt a szerepet, mely reá bízott. Az ilyen színész méltán lehet a közönség kedvence. Megállták helyüket: Ferenczi (Vámos), Veszprémi (Ferkó)

Arányiné (Nus), Bodroghiné (Kenderei Kis Mártonné) és Gyöngyi (Simplicius). De még valamit!... Hát a barát hová lett?... A reklamos képen ott láttuk, de a színpadon nem találkoztunk vele.

Hétfőn egy bohózatnak csufolt bécsi életképet adtak a „Kikirikiki” szerkesztőjétől, Berg O. F-től, ki ha nem családunk, jobb darabot is irt a Halottérett egyelet-nél, mert ha nem irt volna jobbat, ugy csak sajnálkoznánk felette s azt kellene hinned, hogy „fixa ideája” a szimuláns. — Az előadás sikerében az egyedüli érdem Arányit illeti, ki semmitmondó szerepéből kinttű karikatúrát teremtett. A karikozásban nagy mester Arányi!

Kedden az Üdvöskét láttuk. Pósa Ella (Bettina) igaz szeretetmélósággal úgy tetszésben részesült. Enekei után zajos tapsokkal tüntette ki a közönség. Jók voltak: Nyilas Ilon (Fiametta), Gyöngyi (Lorán), kinek játéka ez utal nem lévén vizenyős túlsásokkal föleresztve, igen előnyösen tűnt ki s hasonlíthatatlannul fellümlta hason faju — Brázor szerepében fekvesszett játékát, — Kápolnai (Fritellin), Dálnoki (Rokkó) és Csige (Pippo).

Szerdán a Vasyáros-t, csütörtökön a Koldusdiák-ot ismételték; mindkettőt telt ház előtt.

Bánk-bán.

Kedden lesz évfordulója Katona József születésének s e napot színtársulatunk azzal kívánja megünnepeelni, hogy színre hozza a jeles férfit, hazánk klasszikai dráma-irodalmá megeremelőjének örök szépségű drámáját: *Bánk-bán-t*, mely a világirodalomban is számot tesz. Ez alkalomból lehetetlen, hogy mi is meg ne emlékezzünk a kinttű drámaíróról, ha csak pár vonással is.

Katona József született Kecskeméten 1792-ik év november 11-én. Iskoláit szülővárosában, Szegeden és Pesten végezte, 1816-ban ügyvédtől lett. Tanuló korában nagy előszeretettel viseltetett a színészet iránt, sokat irt és fordítottat, eleinte Kotzebue és csak később Schekespeare nyomain haladva eredeti színműveket is próbált alkotni. 1815-ben több erdélyi főúr Kolozsvárt egy történeti szomorújátékokra hirdetett pályázatot, melylyel az erdélyi (kolosvári) nemzeti színházat akarták megnyitani. Katona pályázott, de nem nyert s *Bánk-bán* című remek művét csak 1821-ben tudta kiadni, akkor is a cenzurával való komoly küzdelem után, mely egyszersim azt is okozta, hogy darabját csak 1834-ben adhatták elő legelőször. Katonának állásra lévén szüksége, visszatért szülővárosába és ott előbb al, majd 1826-ban főügyész lett s e tisztelést érte el 1830-ban a halál, mint buzgó hivatalnok, ki *Bánk-bán* megedőségen elkecsereve és az írói pályá töviséi által végig serte, irodalmunk örök veszteségére hunyt el.

Bánk-bán legkinttűbb történeti tragédiánk és Katonának több kéziratban hátrahagyott művei közül hasonlíthatatlannul kiemelkedő.

Katona művei: *Bánk-bán*, — Farsangi utazás, — Monostori Veronka, — Ziska, — Jeruzsálem pusztulása (szomorújáték) — Camarunna, — Lucza széke, — A borzasztó torony, — Doboka vára — és — Nagyidai cigányok.

Katona méltó az ünnepélyes megemlékezésre! Örömmel időzöljünk Aradit dícséretmélto s hazafis kegyeletet tanúsító buzgalmaért, s kívánjuk, hogy ez ünnepélyhez a közönség is a legmelegebb hazafii részvétellel járuljon.

A kaposvári „Társadalom” október 4-iki száma igen elismerőleg irt színtársulatunk „*Bánk-bán*” előadásáról. Hosszas bevezetés után a következőket írja lapjaink: „... tudta Somo gyi rendező nagyon jól, hogy minő követelményekkel áll Katona *Bánk-bán* jával az előadó színészek elé. Ugy látszik számolt Somo gyi azon körülményre is, hogy a legutolsó szereplő is elronthatja az egész mű hatását s ép azért fogott hozzá kiesinjével, nagyjával hetek előtt a darab próbáihoz, jól lehet az rendes műsorokban is helyet foglal. De a mi legdicséretmélto Somo gyiban, ő a jeles mű rendezése mellett szerepét is vállalt abban, még pedig oly szerepet, mely egy maga eléggé kimerít a legjelesebb színi tehetséget is. És elvetette Somo gyi ur a sulykot? Ezt egy hiszem senki nem állithatná a jelen voltak közül. Gondos rendezése mellett oly „*Bánk*”-ot alakított ő, minővel minden vadiki színpadon a legnagyobb dícséretre arthatni. Szorgalmas tanulmány, jól ki-mért mozdulatok, gondos hangléjtés, a helyzetek helyes fel fogása menten minden erőteltett hatás-hajhászástól Somo gyi játékát sokáig felejthetlenné varászolták a szép számu közönségnek. Nem csekélyebb hatással volt reánk Somo gyiné Julia. Gertrudis alakítása, ki ha tán tulgyakori fellépési helyett több gondot fordíthatna egyes kedvence szerepeire, méltóbb színész társa is lehetne a társulat fentebb említett büszkeségének, Somo gyinak. Nagy figyelemmel élte magát bele Berényi Gyula „*Petur*” szerepébe, — kinek csak egyet ajánlanánk, hogy t. i. kerülje ama néha túlságosan felesleges teshajlongást. Teljesen jól fogta fel szerepét Gyöngyi is —

Biharach — kinek sokoldalúságát már oly sokszor volt alkalomnak csodálhatni. Nem csekély része van az előadás őszhangzatos voltában Ferenczinek — Tiborc, Arányinak — Simon bán — és Halásznak — Mihál bán — valamint megannyi többi szereplőnek is, kikről egyenkint megemlékezni mégis nagyon megnyujtaná megemlékeztünket. (33.)

Irodalom.

Regényirodalmunk és az olvasók.

Hogy mi indit bennünket e párhuzam felállítására? A felelet egyszerű. Most kapunk a „Regényvilág” negyedik évfolyamának utolsó számával egyszersim az ötödik évfolyam első számát, melynek gazdag tartalma meg lep már csak azért is, hogy pályafutása ötödik évének elején sokkal jobb erőben van, mint valaha volt. Végignézünk az első négy évfolyam tartalomjegyzékét és a vaskos kötetekben oly bő tárláza nyílik a jobbnál jobb eredeti és fordított műveknek, hogy el sem tudjuk képzelni, mit csinált az a sok jeles toll addig, míg a Regényvilág hasábjain működési tere nem nyílt.

A műzsa hallgatott, mert szavát nem akarták érteni. Kinek lett volna kedve írni, a midőn nem volt, ki művét kiadja? Ki vállalkozott volna egy eredeti magyar regény kiadására, midőn nem volt, a ki azt megvegye. Nem, mintha oly szegények lettek volna olvasóink, hogy könyvre épen nem jutott nekik, ... hanem másutt a baj.

Minden jobb háznál tarka gyűjtőmennyét találjuk annak, mit a kül- és bel-föld csecebecsékben termel, csak — könyvek nincsenek. Az asztalon hever ugyan néhány diszkötés némi tartalommal is, képgyűjtemény, imitt-amott egyik-másik udjanság, mely sem jó, sem rossz, hanem hát divatos — és ezzel a ház szellemi kincsei ki vannak merítve.

De nem! A ház urnójának hálósobájában, a szekrényben néhány jelesebb mű fekszik, de oly állapotban, hogy csak a legnagyobb türelemnek köszönheti, a midőn a hölgy előkelő szobájában, a leg tisztább és legfinomabb holmi között, selem és bársony között heverhet. Rossz könyvek, piszkos olvasmány, a mit ily finom hölgy nél fel sem tételeztünk volna. Nem tartalomról van itt szó, mert valószínűleg Jókai, Mikszáth, Tolnai, Beniczky, egy-más jelesebb írónak műve — piszkos csak kintvélr. A kölcsönkönyvtárak példányai. Persze sok mindenféle társaságban megfordultak már. De hát olesó és ugyanaz a hölgy, ki keztyéért évenként két-háromszáz forintot költ, fukar mint egy uszoros, midőn könyvekről van szó. Nem, mintha nem volna a legbuzgóbb olvasó; de, ugy vélekedik, mire való a kölcsönkönyvtár, ha magunk is megvesztük a könyveket? És mire való a könyv, ha egyszer átolvastuk? Kidobott pénz! — Ez utóbbi nyilatkozat még azt a gyanút is ébreszt bennünk, hogy az olvasónő szívesebben foglalkozik oly könyvvel, mely egyszerű átolvasás után teljesen elvesztik értékét. Így persze érthetővé válik a könyv tábláján látható mindenféle zsir, viasz, dohánypeszté... és csak épen hölgyünk demokratikus érzelmeinek örvéndük, ki a szakácskékkal és más hasonló foglalkozás egyénekkel egy és ugyanazon tából veszi szellemi táplálékát.

A kölcsönzött könyv ritkán van oly külső mezében, mint a milyennek azt kívánánk, ha csak nem egészen új. Minél érdekesebb valamely könyv belső tartalma, annál tisztátlanabb külseje és igen gyakran ép azon a lapon, melyen valami paradicsomi jelenet játszódik le, oly nyom pompázik, melynek titkoszót eredete épen séggel nem egyezik a költő aesthetikai intencziójával.

Es nem utolsó ellenvetés a kölcsönkönyvtárak ellen az sem, hogy a ragályos betegségek terjedésének ezek nagyban előmozdítói. Megfontolásra méltó e szempont, mindég és mindentűt, de különösen a jelen időben, midőn egy borzasztó járvány járja be a világot. A járványos beteg kezéből kikerült könyv nem egyszer volt már a kikerülő olvasóra nézve betegség vagy halál oka.

A kritikusok, kik vagy erkölcsi felháborodásból itélik el, átkozzák még a könyveket, vagy titokban élvezve, elolvassák azokat, hogy aztán tépjék szét, bizonyítandók ez által, hogy éles tollal rendelkezik — a kölcsönkönyvtárak javára dolgoznak. A rossz könyveket nem veszik, a jókat nem olvassák. De ez állapotok kevésbé lehet a kritikusok, mint a közönség rovására írni. A hol nagy a zaj, oda csődülnek a kíváncsiak, ha száz esetből tudják is, hogy megint csak nagy hü-hő semmiért.

A kölcsönkönyvtár nagyon érdekes hely, megérdemli, hogy visszatérjünk oda. Az író itt igen halás tapasztalatokra tehet szert. Itt nyilvánítja a közönség, hogy tulajdonképen mit kíván. Szereti az igazat, pikáns, könnyed olvasmányt, az üres szellemet és csiklandoztató phrázisokat... szereti a francziát. Megtanulhatja itt az író, hogy a közönség sem épülni, sem oklulni, hanem csak mulatni akar. De meglepő őt a takarékoskosságnak itt nyilvánuló különös neme is. A legvagyonosabb hölgy is képes a legérdekesebb regény folytatásával addig várni, míg a következő kötet rendelkezésére állhat és a könyvet nem veszi meg a viláért sem.

Es ha a szalonbölgy egyszer az íróval találkozik, nem tud neki nagyobb bókot mondani, mint hogy leereszkedőleg közli vele, hogy legujabb könyvét most hoztatta el — a kölcsönkönyvtárból. Csak a tudós, az egyszerű polgár, az iparos veszi meg a könyveket, melyekbe aztán testestűl, lelkestűl elmélyed.

Pedig ha előkelőbbjeink, kik mindentűt ott ragyognak, hol szépet és nemest támogatni kell, részánánk magokat arra, hogy mint az angolok és francziák teszik, ők is megszerezék nemzeti irodalmunk kiváló és legjobb műveit — nuly gyorsan megváltozók a helyzet! A teremtő szellemeknek, a nép legmagasztosabb eszméi magyaraiónak nem kellene anyagi gondok felett siránkoznia. A könyvek olesőbb áron kelnének, és a kevésbé vagyonos is könnyen megszerezhetné. És a mi földolgo, a szalonban nemcsak selyembort, de könyvszekrény is állana! A társalgásnak mily gazdag anyag, a szellemi szórakozásnak mily kifogyhatatlan eszközt nyujtaná az ily válogatott könyvgyűjtemény; — És mily dísz a szépen kötött könyv a szép faragású könyvszekrényben! — Az angol nem sok időt fordít az olvasásra, de megveszi a könyveket már csak azért is, hogy hazájának kiváló szellemi közelében legyenek és hogy a pompás diszkötések lakoszobáit élénkítsék. A franczia megveszi a könyveket önmaga gyönyörűségére és termeti díszítésére. Miért ne tehetnénk mi is ép úgy, holott nincs más óhajunk, mint hogy nemzeti irodalmunk emelkedjék, virágozzék!

Önkénytelenül írja ezeket tollam, midőn ismételen nézem az előttem fekvő „Regényvilág” új folyamának első füzetét. E lap tüzte ki programjára, évenként csekély előfizetési összegért ugyanannyi jó, szép, nemes és mulatózó olvasmányt nyujtani előfizetőnek, mint a mennyi pénzbe ugyanennyi kötet kölcsönzési díja a kölcsönkönyvtárakban kerül.

Hiszen annyi szépet és jót mondtak már e lapról, annyira megdicsérté a sajtó és a nagy közönség, miszerint valóban azt kellene hinni, hogy nem hiányzik egyetlen művelt ember asztaláról sem.

Pedig a ki a lelkes hangon tartott előfizetési felhívás sorai között olvasni akar és tud, észreveheti, hogy az a bizalom, melyen a jövő épül, a multban nem vált be a legbiztosabb alapnak. — És ha okát keressük, ki tudna rámutatni? Senki sem! A Regényvilág tartalmát nemcsak jó regények képezik, de a külföldi és hazai irodalomnak egyaránt legjelesebb termékei. A Regényvilág tárczái nemcsak mulatózó, de finom izlésre való, kinttűnek is, ugy, hogy értékük megmarad az átolvasás után akárhánny újabb alkalomra és így egyelőstűl benne minden kellék, megérdemli a legszelesebb, leghazafiasabb pártolást.

Magjelen a „Gondúzó” 7. száma a következő változatos tartalommal: Székely támad: Székely bánya, történeti regény P. Szathmáry Károlytól; Iszák, rognny, irta Kazár Emil; Tavasi alkony, költemény, Király Kálmántól; A klub, rognny korrajz, irta Mikszáth Kálmán; Palkó vítez, rognny, irta Magyay Dező; A paraszt-gróf fia, társadalmi rognny, Sziklay Jánostól; Rontó Pál, verses rognny, irta Gróf Gvadányi József 1798-ban; Ki lesz az örökös? Hartmann-Pion rognny, meggyarositotta Mártonffy Frigyes; Csevegek a holdbó, humorok; A boríték tartalma: Ház és tüzhely: Porhanyós tézta; Hogy az emse meg ne egye malacziát; a szappanos víz mint trágya. — Kertészet: novemberhavi teendő; a virágos kertben. — Vegyesek: A becsületesség jutalma. — Szeged szegell. — Talányok, talányfejtők, szerkesztői pósta. — Mindig jobban meggyöződünk arról, hogy a „Gondúzó” páratlanul áll valamennyi szépirodalmi mű vállalat közt, mert ugy beltartalma, mint a kiállítás csínjára nézve egyik se versenyezhet vele. Figyelmezteljük olvasóinkat a remek írt lapra, melyből a kiadó mindenkinek szivesen szolgát mutatványt. A „Gondúzó” megjelen minden vasárnap három sürűn nyomtatott íven és félúny szines betűekkel. Előfizetési ára egy évre 6 ft, félévre 3 ft, negyedévre 1 ft 50 kr. Egyes szám ára 15 kr. Kapható minden könyvkereskedésben; az ujonnan belépett előfizetők az eddig megjelent 7 számot azonnal megkapják. Az előfizetési pénz Székely Aladár kiadó-tulajdonoshoz küldendő, Budapesten, VII. Dob-utca 14. szám.

A „Szegedi Képes Naptár” 10. évfolyama Burger Gusztáv és társai kiadásában megjelent. Tekintve azt a viszonyt, a mely lapunk szerkesztősege és a minden újítást gyámolító, az alföldön kinttű hírnévnek örvéndő kiadó cég között fűnáll, némi tartózkodással szólhatunk csak a közkedveltes és általános elterjedésnek örvéndő Szegedi Képes Naptár az idei évfolyamáról. Lehettelen azonban elhallgatnunk, hogy a naptár jelenlegi összerállítása az eddigi évfolyamokhoz képest is haladás mutat. Különösen ki kell emelnünk a tárgyak megválasztását. Az 1884. év története általános vonásokban, de elég részletesen mégis és tárgyilagosan van megírva. Van ezenkívül egy hosszabb népies elbeszélés, a melyet a szerző a népleletből merített s nemcsak a tárgy, hanem a kidolgozás is figyelmet kelt. Van ezenkívül még néhány rajz, a melyek szintűn az életet tükrözik vissza. A népdalok és a mulatózó részben az adomák mind eredetiek. Általában a tárgyak megválasztása és a beosztás mind azt mutatja, hogy a vállalkozó kiadók nem sablon szerűleg állították össze a naptárt, hanem valóban érdekes olvasmányokkal kívánták a nagy közönségnek szolgálni. Daczára a gazdag tartalomnak, a naptár árt csak 30 krban állapították meg. A kiállítás is igen cinos, olyan mint minden mű, a mely kiadónk műintézetéből kikerült. Ezeket írja a „Szegedi Hír” a d.ó.

„Ezeregy éjszaka.” Ismét három füzetet kapunk a „Ezeregy éjszaka” Nádor Kálmán könyvkiadótól; a 10. 11. és 10-ikét. Örömmel látjuk a füzetek ily gyors megjelenését, mert a vállalat életrevalóságát és sikerültét tanúsítja. De meg is érdemli a mit, hogy minél melegebb pártfogásra találjon; kiállításuk egyre díszesebb a füzeteknek s mig az első kötetet Doré mesteri illusztrációi díszítették, a másodikban is a legkiválóbb franczia művészek sikerült rajzaival találkozunk. Sok érdekes elbeszélést foglalnak a fenti füzetek is magukban. A tizenegyedikben végződik a Nuredin Ali és Bedreddin Hászán szövényes története s kezdődik egy új, igaz humoros elbeszélés „A kis Pupos.” Komikus helyzetek s a legelső fokra csigázott érdekes jelene-

tek vilákozának ebben az elbeszélésben, de a teletörtetés mégis csak a végén éri el a benne nyilatkozó komikum. Egy magát halgatnagún hívő, fecségő és borbély jüzűben rajzolt alakja adja meg az elbeszélés korozatában a kellemes kihangzást; ugyancsak hasznosok kaczajra fakasztva bohóságai által a legvizenyösebb véralakut is. Ujra meg ujra ajánljuk a vállalatot az olvasó közönség figyelmébe. Az egész mű 36 füzetben lesz teljes és egy füzet ára 25 kr. Tiz füzetbe való előfizetés mellett bérmentve külti meg a kiadóhivatal a füzeteket, de minden könyvársnád is megrendelhető.

Közgazdaság.

Az Anker élet- és járadék-biztosító társaság 1884. szeptember hóban benyujtatott összesen 729 bevallás 1,579,522 ft biztosítandó összeggel, és pedig 444 bevallás 961,225 ft-tal halálesetre és 285 bevallás 618,297 ft-tal életesetre. — Kiállítva lön 405 kötvény 792,905 ft-tal halálesetre és 271 kötvény 618,984 ft-tal életesetre; összesen tehát 676 kötvény 1,411,88v ft-tal. A havi bevétel volt 140,317 ft haláleseti díj és 115,186 ft betétekben, összesen: 255,503 ft. Halálesetekért kifizetett 50,114 ft. Ez évben benyujtatott 6193 bevallás 14,140,540 ft-tal és kiállított 5759 kötvény 12,948,950 ft-tal, ugyanezen időben bevételt 1,289,523 ft; — halálesetekért pedig kifizetett: 528,125 ft. — A társaság működése kezdetétől fogva halálesetekért kifizetett 12,801,183 ft és az 1871—84-ik tül-élesi társulás (Assocziáció) eredménye 27,028,505 ft volt.

A pécsi serteshizlalo társaság heti tudositása.
Felhajtás: 262 db. kövér disznó, 81 db. sovány disznó, 20 db. süldő. Árak: kövér disznó minőség szerint 44—47 kr. klg.-kint, páronkint 45 klg. életstűl lezszámításával. Süldők 33 kr. klg.-kint élőstűlban.

Nyilt-tér.)*

Egy magyarországi jegyző köszönőlevele.

Bátaszék, (Tolnamegye) 1884. április 29. Te-kintetes ur! Az öntől kapott készítményt, a svájci labdacsokat, gyomorhajokban s főleg gyomorajk-labdások ellen mint unikumot, mint a leghatosabb szert mindenkinek bátran ajánlhatom, mert az én gyomorajkom az ön készítményének használatá által 8 nap alatt teljesen megszűnt. Fogadják legáltalánosab közönségemet. Mészáros János, jegyző. — Brandt R. gyógyász és svájci labdacsoi, egy dobozzal 70 krt, a magyarországi gyógyszerárakban kaphatók.

A labdacsok valódiságára nézve ügyelni kell, hogy minden doboz cimlapján megvan-e a fehér kereszt zász mezőben s Brandt R. névalírás.

Kerestetik

egy tevékeny fiatal ember, a ki magát helybeli *ügyönek* ki akarja képezni, egy jól bevezetett házi czikk eladására, csekély fizetés és magas jutalékot (pro-viziót) szerzhethet.

Bövebbet e lap kiadóhivatala.

*) Ezen rovat alatt megjelentek nem vállal előlétséget a szerk.

NAGY FERENCZ,
lap-tulajdonos.
KIS JÓZSEF, VÁRADY FERENCZ
felelős szerkesztő. főkunatárs.

Hirdetések:

Van szerencsém a t. közönség becses tudomására adni, miszerint a király-utczában (a Schwarcz-féle házban) lévő

holt-helyiséget kiadom,
mely körülményeül fogva

butoraim

irodák, vendég-szobák, ebédők, haló-termek berendezésére, a legfinomabbtól a legegyszerűbbekig

igen olcsón kaphatók.
Végül tudomásul hozom, hogy butor-raktáramat hajlandó volnék *egészben is átadni.*

118. (8-1) Tisztelettel
Mészáros Ferenczné.

Vasárnap, november 9-én
a Scholtz-féle sör-csarnokban
a helybeli 52. számu gyalogezred

KATONA

ZENEKARA
NAGY
ZENEESTÉLYT
rendez.

Belépti-díj 25 kr. Kezdeté 8 órakor.

